

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. София, 03.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 22.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8239** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Делото е образувано по жалба на Р. Й. Г., с адрес: [населено място], обл Б., [улица], против решение № Ж-36/22.07.2013 г. на Комисията за защита на личните данни, с което, на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, във вр. с чл. 38, ал. 2 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, е оставена без уважение жалба, рег. № Ж-36/04.02.2013 г., подадена от същата срещу [фирма], с адрес: [населено място], представлявано от Е. Р..

От касатора са наведени доводи за незаконосъобразност, поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че решението е постановено в противоречие с материалните норми, предвид незаконосъобразното снемане на пръстови отпечатъци от същата при постъпването ѝ на работа в горепосоченото дружество. Претендира се отмяна на решението на Комисията за защита на личните данни като незаконосъобразно.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни чрез процесуалния представител юриск. С. Ч. изразява становище по жалбата като счита процесното решение за правилно и законосъобразно и претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на юрискоултско възнаграждение.

Заинтересуваната страна [фирма], с адрес: [населено място] чрез проц. представител адв. Б. изразява становище по жалбата като счита процесното решение за правилно и

законосъобразно и претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на сторените по делото разноски.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК – решението е получено на 28.07.2013 г. /л. 27-обр. разписка/, а жалбата е подадена на 06.08.2013 г. /л. 23-пощенско клеймо на плика/.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Производството пред Комисията за защита на личните данни е образувано по жалба вх. № Ж-36/04.02.2013 г., подадена от Р. Й. Г., с адрес: [населено място], против [фирма], с адрес: [населено място], представлявано от Е. Р. за това, че без нейно знание и съгласие, незаконосъобразно, от дружеството са извършили обработване на нейни лични данни, изразяващо се в снемане на пръстови отпечатъци при постъпването ѝ на работа в дружеството. В подадената жалба се посочва, че отпечатъците са били взети в „залата” като първоначално не е била съгласна да ѝ бъдат снети отпечатъци, но след направено разяснение, че тази процедура била задължителна за длъжността готвач, за да се установи дали лицето има наранявания, се съгласила. Това било практика в дружеството Снемането било извършено на даден ѝ формуляр като служителят се подписал в същия и го предал в отдел „Човешки ресурси”. Впоследствие Г. подава жалба до КЗЛД /л. 53/, с което е инициатирано производството пред адм. орган. Нито в първоначално подадената жалба, нито в допълнително представеното допълнение се представят доказателства като не се правят никакви искания за събиране на доказателства.

Като заинтересувана страна в административното производство е конституирано търговското дружество [фирма], с адрес: [населено място]. На страните в административното производство е предоставена възможност да изразят писмено становище като и двете страни са изразили становище по преписката.

В писмено становище от 30.04.2013 г.. представляващия дружеството дава обяснения като отрича фактите изложени в жалбата на Г. и представя доказателства – трудов договор, допълнително споразумение, длъжностна характеристика на длъжността готвач, заявление за прекратяване на трудов договор, заповед за прекратяване на трудово правоотношение, декларация от Р. Г. от 11.06.2012 г. и акт за встъпване в длъжност от 09.06.2012 г. и по-специално – снемането на пръстови отпечатъци от същата при постъпването ѝ на работа. В становището се излагат твърдения за наличие на конфликти с жалбоподателката като се посочва, че при постъпването на лицата на работа на всички лица, които постъпват на работа в кухнята, с оглед изискванията на РЗИ, се преглеждат ръцете за евентуални наранявания, рани или кожни болести. На редовно заседание от 22.05.2013 г. КЗЛД е взела решение, с което е изисквала допълнителна информация от ответната страна [фирма], с адрес: [населено място]. В допълнително изразено становище от 14.06.2013 г. представляващата дружеството категорично заявява, че на Р. Г. не са били снемани пръстови отпечатъци. Жалбата е разгледана на проведеното на 26.06.2013 г. открито заседание на Комисията за защита на личните данни, на което е прието решение за отхвърляне на жалбата като недоказана и неоснователна. В откритото заседание е взела

участие лично Р. Г., която е дала обяснения и е потвърдила фактите, изложени в жалбата.

Решението на Комисията е мотивирано с липсата на нарушение на 2, ал. 1 и чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД, предвид факта, че в качеството си на администратор на лични данни дружеството е обработило добросъвестно данните на Р. Г. с нейно знание и съгласие, видно от подписаната от нея декларация – л. 42 от д. Предоставянето на тези данни е било безусловно необходимо, с оглед възникването на трудовоправни отношения между страните и е в съответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД, Комисията за защита на личните данни е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД. Комисията упражнява правомощията си като осъществява цялостен контрол за спазване на нормативните актове в областта на защита на личните данни. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД. С разпоредбата на чл. 12 от ЗЗЛД, на председателя и членове на комисията или на упълномощени от тях лица от администрацията са възложени правомощия за осъществяване на контрол чрез предварителни, текущи и последващи проверки, които съгласно чл. 12, ал. 7 от ЗЗЛД завършват с констативен акт като в случаите, когато е установено нарушение, констативният акт е акт за установяване на административното нарушение по смисъла на ЗАНН. Следователно органите, които осъществяват контрол за спазване на ЗЗЛД са: 1) комисията на основание чл. 10, ал. 1, т. 7 по реда на чл. 38 и чл. 39 от ЗЗЛД и 2) председателя на КЗЛД и членове на комисията или упълномощени от тях лица от администрацията на основание чл. 12 от ЗЗЛД.

Според горепосочената нормативна уредба и като взе предвид, че оспореното решение е издадено в производство по чл. 38 и чл. 39 от ЗЗЛД, настоящият състав на съда намира, че административния акт е издаден от компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия и при спазване на установените в закона административно производствени правила. Решението е издадено в писмена форма, с посочване на правните и фактически основания. В хода на производството са изискани необходимите доказателства като е дадена възможност на страните да ангажират становища и да организират защитата си. Жалбоподателката е изразила писмено становище, участвала е и в откритото заседание на комисията като е изложила своите съображения, които са взети предвид и са обсъдени подробно в процесното решение.

Нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД допуска администраторите на лични данни да обработват лични данни само в изрично изброени случаи, когато е налице поне едно от условията в т. 1-7. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД предвижда следната законна цел: обработването да е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните. Тази цел безспорно е установена по делото като извършеното обработване на данните е

законно осъществено, с оглед наличието на подписана от Г. декларация за съгласие. Твърдението за снабдяване от страна на администратора на лични данни с биометрични данни на същата – а именно снети пръстови отпечатащи, е недоказано с допустимите процесуални способи. В тежест на жалбоподателката е било да докаже изложените твърдения като положителен юридически факт, което тя не е сторила в хода на административното производство. Това не бе направено и в хода на настоящото съдебно производство. В становищата на дружеството [фирма] се признава единствено визуална проверка на ръцете на лицата, постъпващи на работа в кухня, но не и снемането на пръстови отпечатащи. Това признание не е достатъчно да се установи твърдяното от жалбоподателката действие, представляващо обработване на лични данни и изразяващо се в снемане на лични отпечатащи. С оглед на това не би могло да се приеме наличието на допуснато нарушение на разпоредбите на чл. 4 и чл. 2 от ЗЗЛД от [фирма], при обработване на личните данни на лицето Р. Г..

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че административният орган правилно е приложил материалния закон, с оглед на правилно установената фактическа обстановка, в съответствие с производствените правила. Липсата на отменителните основания на чл. 146 от АПК, обосновават извод за законосъобразност на решението на Комисията за защита на личните данни.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 3 и 4 от АПК на ответната страна и на заинтересуваната страна, с оглед своевременно направените искания за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и адвокатско възнаграждение, такива следва да бъдат присъдени в размер по 150 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 33 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Й. Г., с адрес: [населено място], обл Б., [улица], против решение № Ж-36/22.07.2013 г. на Комисията за защита на личните данни, с което, на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, във вр. с чл. 38, ал 2 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, е оставена без уважение жалба, рег. № Ж-36/04.02.2013 г., подадена от същата срещу [фирма], с адрес: [населено място], представлявано от Е. Р.;

ОСЪЖДА Р. Й. Г., с адрес: [населено място], обл Б., [улица] да заплати разноски по делото, както следва: на Комисията за защита на личните данни – юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и на [фирма], с адрес: [населено място], представлявано от Е. Р. – адвокатско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

